

Jana Cuperová, 28 rokov, Košice

Čotky

„Zdravas Mária, milosti plná,

Pán s tebou.

Požehnaná si medzi ženami

a požehnaný je plod života tvojho, Ježiš.

Svätá Mária, Matka Božia,

pros za nás hriešnych teraz

i v hodine smrti našej. Amen.”

Dala sa úplne opísať ohavnosť inej bytosti?

Dokážem ju opísať tak , aby ostatní cítili, to, čo ja? Cítili temnotu? Cítili tú ohavnosť v sebe?

V kostiach a mäse?

Voňala ako hnijúce bahno, ktoré vtiahne človeka do svojich útrobov, dostane sa mu do žíl,

nechá sčernať krv.

Vraj je meno to prvé, čo smrť vymaže. V ríši smrti sú všetci bezmenní, a preto nikoho nemôžeme zavolať späť. A on kvôli tomuto stratil meno, aby sa nemohol vrátiť späť.

Svoj podiel viny niesť, nie však aj tú jeho. Nie viac. On vinu rád hádzal na hocikoho, kto šiel okolo. Mal to tak proste rád. A keď našiel ženu, čo otvorila náruč, a do úst i rúk chytala jeho vinu za všetko, stal sa z neho obyčajný nenažranec.

Oči sa mu rozšírili a chcel viac. Hodiť po mne viac. Baval sa, keď som to schytala a zakývalo to mnou. Mala som však neuveriteľnú vôľu, že zvládnem preňho čokoľvek.

Ako som si to len mohla zmýliť s láskou?

Nuž stane sa to celkom ľahko. Spadla som do toho. Neurčila som si hranice.

A v duši som si vravela, že ma ešte nikto tak veľmi nemiloval. Dovolil mi niesť svoje bremená. To sa na začiatku javí veľmi atraktívne. Najskôr to vyzeralo ako odhalenie duše,

tajomstvá, ktoré nevedel nik iný, ktoré ešte nikomu predtým nevyzradil. Povedal mi o svojich zraneniach. Tváril sa pritom ako tajomný princ.

Tým, že viem všetky jeho tajomstvá, poznám jeho slabiny. Cítila som sa jedinečne.

Pomáhala mu, podporovala ho, liečila.

Nenažranosť v ňom začala pomaly kvitnúť, až ho to v noci začalo budiť a potreboval odo mňa viac. Nech nesiem všetko, čo mu len trochu zavádzalo. Hnevalo ho,

že to stále zvládam, občas sa síce posťažujem, ale idem ďalej. Závidel mi.

A tak sa stalo, že sa všetky tieto negatívne emócie spojili, vytvorili vlnu, čo brala všetko navôkol a s láskou to už malo spoločné pramálo.

Začalo to nevinne, vraj som hnusná, keď v kúpeľni nevylejem vodu z mydelničky. Nechápala som. Opakoval mi to denne. Veľmi ma to zasiahlo. Stále, keď som vyšla z kúpeľne, som rozmýšľala, či som tú vodu vyliala. Zakaždým som sa musela vrátiť a urobiť to. Vznikla z toho obsesia a myslím, že sa toho už nezbavím. Bolo to drobné, ale vrylo sa mi to pod kožu.

A tých drobností sa postupne nazbieralo.

Až to prešlo do útokov.

„ Si spomalená piča”, zakričal po mne jedno dopoludnie.

Šli sme na výlet na bicykli. Nebola som rýchla tak, ako si predstavoval. Bola som v 6. mesiaci tehotenstva a bála som sa, že z toho bicykla spadnem. Vôbec som si neuvedomila, že to bolo vrcholne nezodpovedné, vôbec sadnúť na bicykel. On to predstrel ako najlepší nápad na svete a bodka. Ideme.

V ten deň som prvýkrát premýšľam, že aj keď som s ním v očakávaní potomka, mala by som zbalíť seba a svojich 200 kníh a odísť veľmi ďaleko. Týždeň sa ospravedlňoval, chodil za mnou ako psík a prosil. Ved' on je iba chudák, ktorý sa nevie ovládať, dôsledok týrania otcom, mama umrela keď mal 10. On chce mať normálnu rodinu a oni predsa rodina sú.

Smečka. Privilégium. Mám si dobre zapamätať, že on si vybral mňa zo všetkých ostatných žien, aby som mu porodila syna. A mám byť odolnejšia a silnejšia, lebo som jeho 'žena' !

A on je silný, najsilnejší na svete.

Jasné, že som sa začala lámať. Postupne, vo svojom vnútri, aj navonok.

Oči mi zhasli, aj keď som na svet práve priviedla svoje prvorodené dieťa.

Bránila som sa zubami, nechtami. Vždy keď som mohla, šla som sa nadýchnuť do lesa.

Moje vnútro kričalo.

V jeden večer, hádali sme sa asi kvôli peniazom, mi vykričal, že som otrasná matka a že si ma nezoberie za ženu, lebo to si musím zaslúžiť. Málo som kojila, málo sa starám, stále všetko málo.

Bolo to veľmi pokorujúce, ponižujúce, zasahujúce. Po týchto slovách som sa už nevedela ani nadýchnuť, nemohla som sa hádať ďalej. Na jeho tvári bolo badať spokojnosť, vyhral a mal pravdu. Podľa neho. To ma zamrzelo ešte viac.

Ako môže byť spokojný sám so sebou, že nemá hranicu ublíženia?

S odstupom času si uvedomujem ako vo mne postupne budoval ten pocit viny skoro vo všetkom. A že sa mu to veľmi darilo, ani som si to nevšimla, len som sa cítila stále horšie a horšie. Akokoľvek som sa snažila, posunúť a budovať ten vzťah.

V ďalšom období sme sa hádali veľa a často. Ešte som sa snažila komunikovať, vysvetliť si, čo sa skrýva pod povrchom. Nechcel. Stále som mu však nevedela povedať ako ma vedia niektoré jeho slová zraniť.

Pamätám si ako mu po nociach píšem listy, písanie, to mi vždy šlo. Býval dlho do noci v práci, videli sme sa málo. Stále chcel zarábať viac. Zmierila som sa s tým, vraj všetko buduje pre mňa a pre dieťa. Jedno ráno, s listom v ruke, mi povedal, že na tieto pičoviny nemá čas. A hodil ten list po mne.

Posledný bod zlomu nastal, keď ma raz v hneve kopol. Bolo pri tom aj naše dieťa.

Zobral mi telefón a čítal si moje správy. Nebolo v nich nič hrozné, ale on z toho urobil drámu, že ho podvádzam. Nebola to pravda. Aj keď som sa ihneď začala cítiť vinná.

Sedel na gauči a bol nahnevaný, bolo mu to vidno na tvári.

S kludom som vtedy k nemu prišla, natiahla ruku, nech mi vráti telefón, a keď niečo chce vedieť, nech sa opýta. Nič nepovedal, rovno vymrštil nohu a kopol. Preletela som cez polovicu obývačky a pristála chrbtom o skrinku. Bola som v úplnom šoku a hneď som sa rozplakala, malý sa rozplakal tiež, sedel na gauči vedľa neho.

V sekunde som sa stopla a pomojkala ho, aby cítil, že som okej. Ani jeho výraz tváre nikdy nezabudnem, nepochopenie a bolesť v jeho malých očkách.

Vtedy som si povedala, že tento vzťah za to nestojí, ani pre udržanie rodiny, moje dieťa sa na toto nebude dívať. Nechcem aby niečo také zažíval.

Vianoce

To, že to naozaj nechcem si uvedomím, až keď do mňa vojde a mne sa v tej sekunde vyvalia z očí prúdy slz, ako potvrdenie, že to naozaj nechcem.

Bolí to a už sa mi tento človek, s ktorým mám syna, hnusí. Je mi nepríjemný a smrdí. Definitívne si v sebe potvrdím pocit, že ho už nemilujem. A rozhodnutie rozísť sa bolo správne. Chvíľu sa na mňa prekvapene díva, nepriráža, opýta sa, prečo plačem a či má prestať? Neviem, čo zamumlem. Kývne plec om a pokračuje.

Nie som schopná odtlačiť sa, mozog sa vypol. Neviem koordinovať telo a hlavu súčasne. Keďže stále revem, otočí ma a vnikne do mňa zozadu. Tvár mám vtlačenú do vankúša, zle sa mi dýcha. Teraz to naozaj bolí a v duchu si vravím, nech sa už urobí a je koniec. O sekundu mi šepne do ucha, že sa spraví do mňa a urobí mi dcéru, veď sme po nej kedysi túžili. To 'kedysi' preňho zrejme stratilo význam. Vtedy ma trhne a zabojujem.

Chcem vyskočiť na nohy a utiecť, kopnúť ho, hocičo. Zasmeje sa, povie, že žartuje a chytí ma za bedrá. Chvíľu premýšľam a zostanem v napätí, nakoniec vzdám boj a opäť sa vypnem. Modlím sa, úprimne, z celého srdca a svojho duševného sveta k Márii, Matke Božej. Nech to skončí, nie vo mne, ale na mne. Potom to už bude dobré.

Asi sa zamyslel a jeho vyvrcholenie skončilo mimo môjho vnútra. Vydýchla som si. Opäť mantra, že to bude dobré. Zdvihol sa a odišiel na toaletu. Cítim sa ponížene, chvíľu ležím, a premýšľam, že ak sa nepohnem, tak sa toto všetko nestalo.

Po chvíli sa ale pohnem, mám mokrý zadok a je mi to neprijemné. Vyzlečiem sa, keďže to bolo vynechané. Nahá kráčam do kúpeľne. V kúpeľni nezapálím svetlo.

Vo vani sedím 20 minút, púšťam na seba horúci prúd vody a necítim sa dobre.

Ani trocha.

On si príde umyť ruky, pozrie sa na mňa ako na niekoho, kto je pokazený.

Poviem, že bez lásky to nie je dobré. Že je to hrozné. Bolo to hrozné. Hrôzy plné. Túto vetu zopakujem ešte veľa krát v budúcnosti, keď on naráža na sex a že by ma dal ešte raz. Alebo len aby to celé zaobalil, že ten sex bol okej a ja som bola iba tovar, kus vlhkej diery, ktorú vlastne môže použiť hocikto. Nebolo to okej.

A on to niekde v duši vie.

Cítim sa špinavá a voda to nedokáže zmyť a odniesť preč, ďaleko preč.

Prečo som nepovedala, že mám menštruáciu?

Cíti ešte niekto moju bolesť? Moju hanbu?

Nebolo jednoduché zadefinovať si to ako znásilnenie. Slovo obsahuje násilie.

Hrubé, po ktorom zostanú modriny. Fyzické následky. Avšak o to šlo.

Pri mojom znásilnení som si intuitívne uvedomovala hrozbu fyzického ublíženia, predstavila som si bolesť, ako bolí roztrhnutá vagína alebo análny otvor.

Aké ponižujúce bude, kým sa to zahojí. Už nikdy nebudem po tomto schopná mať sex.

Myslela som si, že ochrana tela má následne uchrániť od traumy. Aj tej psychickej.

Opäť myšlienka, uzavriem to ako - bol to iba sex. S bývalým. Znásilnenia sa predsa dejú v tmavej uličke a násilník je neznámy muž. Nedejú sa doma v partnerských vzťahoch.

V konečnom dôsledku som ale nemohla ignorovať hrozbu, ktorá bola vyslovená nahlas:

„ Ak sa budeš brániť, bude to tvrdé. Ale veď tak to máš rada. ”

Túto vetu si budem pamätať dokonca života. Zostala vo mne zaseknutá.

Moje vedomie v tom momente spracovávalo možnosti, mala som brať nohy na plecia. Ale bola to predovšetkým hrozba. Bála som sa. Vyhrala možnosť ochrany. Chabej, ale pud sebazáchovy zafungoval. Mala som pocit, že mi hrozí nebezpečenstvo.

Nebezpečenstvo znamená strach. Strach znamená krik. Ja som nekričala.

Nikdy v živote som nebola tichšie.

Akoby som nebola. Doslovne.

Absolútna sloboda neexistuje.

Ak ťa ku dnu tlačia démoni, musíš ich pustiť von. Aby si sa mohla aspoň nadýchnuť.

A postaviť sa. Kráčať. Utekať. Lesom.